

Parlar en català al jutjat provoca por i inseguretat

Només dos de cada deu catalans el fan servir quan són davant d'un jutge castellanoparlant

Més de la meitat creuen que els perjudicarà usar-lo, diu la Plataforma per la Llengua

Saber català ajuda a trobar feina, segons una enquesta de l'entitat

David Rodríguez
Ballarí P30,31

“La dansa és intrínsecament espiritual”

EL PUNT AVUI
Avui, a les 18.00 h

Uñó
Mestre pastisser

La Riera, 84-86
08301 Mataró (BCN)
Tel. 93 755 24 40
info@patisseriauno.com
www.patisseriauno.com

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 21 de juny del 2019. Any XLIV. Núm. 15035 - AVUI / Any XLI. Núm. 13905 - EL PUNT

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

El govern ja prepara el trasllat dels presos

ANÒMAL • El Suprem avala el retorn dels presos polítics abans de dirimir si queden en llibertat després que hagi acabat el judici

La JEC rebutja l'acatament de la Constitució per poders

AVIAT • A meitat de la setmana vinent deixaran Soto del Real i Alcalá Meco per tornar als centres penitenciaris de Catalunya

Puig, al centre, amb els seus advocats Bekaert, esquerra, i Cuevillas, dreta, arribant als jutjats de Brussel·les ■ ACN

Per videoconferència, ara sí

L'exconseller a l'exili Lluís Puig declara telemàticament pel cas Sixena

Recuperen el cadàver de la dona morta a Terrassa

Estava enterrat a la casa on vivia

ELS NOSTRES AJUNTAMENTS
EL PRAT DE LLOBREGAT

Lluís Mijoler
“La quarta pista del Prat ha de ser Girona”

Hi ha guerrers que neixen sense armadura

Descobreix-ho a www.ambtucomacasa.com

Ajuda'ns a crear el nou Centre de Neonatologia Avançada Vall d'Hebron.

Col·labora!

#BornToBeExtraordinary

Vall d'Hebron

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Vots gratuïts

L'alcalde de Barcelona va emfatitzar, abans de la seva segona investidura, el caràcter gratuït dels vots de Manuel

Valls per excusar la jugada estrambòtica que estava disposada a fer per mantenir el seu càrrec: "Tots els vots que vinguin, benvinguts siguin per a la investidura." Com que la vida en general no sol funcionar a còpia de regals –i la política encara menys–, farem bé de desconfiar d'aquesta faula en la qual un personatge tan ambiciós com mancat d'escrúpols es converteix, com per art de màgia, en un follet que ha vingut a complir desinteressadament els desitjos d'Ada Colau. Mentrestant sembla que el PSC i Ciutadans estarien mantenint converses per acordar el govern de la Diputació de Barcelona. Més o menys així ho reconeixia Celestino Corbacho aquest dimecres passat a *El Matí de Catalunya Ràdio*, oferint-se per ocupar algun despatx del capdamunt de la rambla de Catalunya i disposat a parlar de Núria Marín –posada a dit pel ma-

De la mateixa manera que els regals no són el nostre pa de cada dia, tampoc ho solen ser les casualitats, ni les caramboles, ni la xamba

teix Corbacho en la successió a l'alcaldia de l'Hospitalet – com a presidenta de l'organisme supramunicipal. Hi ha un petit inconvenient perquè els uns i els altres facin aquesta operació, que és que el PSC i Ciutadans no sumen i, per tant, necessitarien el suport dels comuns. De la mateixa manera que els regals no són el nostre pa de cada dia, tampoc ho solen ser les casualitats, ni les caramboles, ni la xamba. De moment la jugada de dissabte passat i l'espectacle posterior han permès que Colau tornés a esdevenir alcaldessa podent dir que no es deu als vots de Ciutadans, i Ciutadans, alhora, pot anar dient que els seus vots no han servit per fer Colau alcaldessa. Tots contents fingint coherència. I ara Corbacho amunt, Corbacho avall, trencadissa cap aquí i discussió cap allà, podem trobar-nos, com qui no vol la cosa, amb un pacte PSC–Ciutadans–comuns a la Diputació de Barcelona, que seria la devolució del préstec amb els corresponents interessos. Deien Colau i Valls que els vots eren "gratis", i ara, si li pica, gratis.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Cartes

En pocs dies, rebuts i llegits amb devoció dos llibres epistolars: *Cartes d'un polemista (1907-1973)*, que conté les missives, unes més interessants que d'altres, que el periodista Eugeni Xammar va enviar als amics, coneguts i col·laboradors, i *L'hora de les decisions*, amb les que es van intercanviar Josep Pla i Jaume Vicens Vives. Del primer, no sé què valorar més: si la prosa decidida i sintètica de Xammar o la feina de Xavier Pla a l'hora de trobar les cartes. Només hi ha les que Xammar va enviar, no les respostes, que no va guardar. Xavier Pla ha hagut d'anar a buscar els corresponents de Xammar per fer el recat. Encara que no totes són inèdites, perquè Quim Torra n'havia localitzat moltes, només de pensar-ho em ve vertigen. Vaig anar a la presentació del llibre a Barcelona. Encara no l'havia llegit. Si ho hagués fet hauria transmès a Xavier Pla la meua admiració, en comptes de quedar com un estaquirot.

De la correspondència entre Pla i Vicens, la meua admiració també pel compilador, Guillem Molla. Les notes a peu de pàgina, aclaridores dels fets i

“Es publica la correspondència de Xammar i la de Pla amb Vicens Vives

les persones a què els dos homes fan referència, són una síntesi de la història de Catalunya i Espanya entre els anys 1950 i 1960, que el pròleg de Joaquim Nadal acaba d'arrodonir.

Xammar i Pla van ser molt amics. Van viatjar junts per Europa fent de corresponsals de diaris fins just abans de la Guerra Civil. S'admiraven. Pla va insistir molt a dir que Xammar era el millor periodista que havia conegut. Xammar va mostrar més reserves quan Pla, en comptes de fer com ell, que va abandonar el periodisme al país des del moment que no va ser possible exercir-lo en català, va cultivar el cas-

tellà a *Destino*, revista que avorria. Però per a Xammar l'amistat està per sobre de tot: després de projectar en una de les cartes una crítica severíssima a Jaume Miravittles, acaba abraçant-lo cordialment i convidant-lo a sopar juntament amb Joan de Sagarra, que també hi ha rebut improperis. Els articles de *Destino* a banda, Josep Pla va iniciar des de Llofriu la seva obra catalana, presentada en forma de llibres. En parla amb Vicenç Vives, que l'ajuda a superar problemes amb la censura gràcies als contactes que l'historiador tenia a Madrid. La correspondència s'estronca després d'una carta de Vives, optimista sobre l'evolució de la malaltia que el va matar al cap de pocs dies. La necrològica de Pla va ser l'homenot de molt volum que tot seguit li va dedicar. Xammar explica la mort de Pompeu Fabra a Prada el dia de Nadal de 1948. Una nota descriptiva, resolta en quinze línies, on no hi sobra ni hi falta res. Bé, potser és una mica freda. No ho és tant si s'han llegit els elegis sostinguts que ha dedicat al *Mestre* pàgines abans. Més literari Pla, més expeditiu Xammar, dos fora de sèrie.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neocròlogues), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hlrc87>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Fugir de la justícia

A l'exconseller Lluís Puig el coneixia poc. Va entrar a formar part de l'executiu català poc abans de l'1-O i, com li va passar a la consellera Ponsatí, la curta estada en el càrrec –cap dels dos va superar els tres mesos– li va comportar ser avui a l'exili. Un preu alt. A Puig, més enllà d'haver-nos saludat abans en alguna ocasió, l'he conegut a l'exili, a Waterloo, on aquest diari ha anat a fer unes quantes entrevistes, a ell, a la resta d'exconsellers i al president Puigdemont. Puig no només fa cara de bona persona sinó que ho és. I, com la resta, deu portar la situació de l'exili com pot. Ell, sabent-se fins i tot el menys protagonista de tots. Fixin-se que surt poc a les entrevistes, i que fa poques declaracions públiques tot i que no ha parat de treballar i veure gent del seu sector. Ahir devia ser un dia dur, per a Puig. El dia abans va morir el seu pare –ell mateix ho va explicar a la xarxa– i

“Si fossin uns ‘fugados’, no es permetria que Puig declarés per videoconferència

ahir l'enterraven, a Terrassa, i ell no hi va poder ser. “Que tot el que facis sigui per anar amb la cara ben alta”, li va deixar el pare com a última voluntat. No en dubti. Puig, a qui aprofito per enviar-li una abraçada (meva i crec que de tots vostès), ahir, no va poder ser a l'enterrament. Va ser, en canvi, declarant per videoconferència davant d'un tribunal del jutjat d'Osca, el que investiga el litigi per les obres de Sixena. L'exconseller, evidentment, va negar les acusacions. Però em sem-

bla que molt més rellevant que això és el fet que pogués declarar per videoconferència. Com és que a Puigdemont, Comín, Ponsatí i a ell mateix ni l'Audiència Nacional ni el Suprem no els van deixar declarar per videoconferència? A Osca sí, però ni a l'Audiència Nacional ni al Suprem? Quina justícia és, aquesta? L'exconseller, si més no, va poder demostrar una cosa, i és que mai ha volgut “fugir de la justícia”. Com que quan parlen dels de l'exili sovint els anomenen *los fugados*, Puig ahir va deixar clar que no és cert, que sempre s'han presentat davant de la justícia –la belga, l'alemanya, l'escoesa...– i que sempre s'han posat a disposició de l'espanyola, com ahir al jutjat d'Osca. És, en tot cas, la justícia espanyola, qui se'n escapoleix. L'exili ha tornat a posar en evidència, un cop més, les contradiccions de la justícia (justícia?) espanyola. Pot anar amb la cara ben alta, com li demanava el seu pare.

EDITORIAL

La justícia arbitrària no és justícia

Les contradiccions i les pors de les altes instàncies de la justícia espanyola i la tortura a què estan sotmetent el dret per adequar-lo a unes conviccions ideològiques prèvies són cada vegada més evidents i escandaloses. Als exemples de resolucions contradictòries, arbitràries i inexplicables que es van acumulant, s'hi afegeixen episodis inèdits, com ara el d'ahir, quan Miquel Iceta va insinuar que la sentència del judici del 1-O sortiria abans de l'agost i un magistrat del tribunal que els jutja, Antonio del Moral, va fer declaracions dient que no comptava que es fes pública fins al setembre o l'octubre.

Gairebé al mateix temps que el magistrat del Suprem parlava en una emissora, l'exconseller de Cultura Lluís Puig declarava per videoconferència al jutjat d'Osca per les obres de Sixena. Per què va poder declarar sense cap problema i, en canvi, se li va impedir que ho fes a l'Audiència Nacional o al mateix Suprem, com també se'ls ho va prohibir, a Carles Puigdemont i Toni Comín? Una arbitrarietat que s'afegeix a la perpetrada contra Junqueras, a qui el Suprem no va deixar anar a recollir l'acreditació com a eurodiputat poc després d'haver permès que sortís de la presó per anar al Congrés com a diputat, prèvia suspensió dels seus drets.

La negativa de la fiscalia a la consulta al Tribunal de Justícia Europeu sobre la immunitat de Junqueras, igual que la negació de la JEC a acceptar Puigdemont i Comín com a eurodiputats, decisions previsibles, són la mostra de la por de nous revessos de la justícia europea. El fet que el Suprem no posi traves al trasllat dels presos a Catalunya és un mal presagi de cara a la seva situació en espera de sentència. Haurien de sortir en llibertat.

De reüll

Adela Genís

El califa retirat

Retirar estàtues és símbol de victòria. Són icòniques les imatges de l'Iraq tombant les efigies un cop derrocat Saddam Hussein. Els ciutadans surten a celebrar la fi dels règims, sobretot els dictatorials. En un poble aragonès, Cadrete, s'ha optat per retirar l'estàtua que hi havia a la plaça d'Aragó, que representava Abderraman III. Ha estat pocs dies després que els tres partits de dreta (i extrema dreta) pactessin per aconseguir l'alcaldia d'aquest municipi de Saragossa. Poca gent a l'Estat espanyol coneixia un personatge que

En un poble aragonès s'ha traslladat l'estàtua d'un personatge històric

va ser califa de Còrdova entre el 929 i el 961. Des de fa uns dies, la història d'Abderraman III s'ha convertit en *trending topic* i l'objectiu de defensors i detractors de la seva figura. Entre les seves obres destaquen la construcció de setanta biblioteques, una

universitat i una escola de medicina que van fer de Còrdova una de les una de les ciutats més importants del seu temps. A Cadrete hi va construir el castell per assetjar Saragossa. L'estàtua –que es va inaugurar el 2016 amb motiu d'un esdeveniment de recreació històrica– ja havia estat objecte d'atacs vandàlics celebrats per certa extrema dreta a les xarxes socials. Hi ha qui en el gest de retirar l'estàtua hi veu una mostra d'intolerància i de negació. Un discurs que busca dividir, que té una retòrica de la Reconquesta, amb admiració per les gestes militars. Per ells, el trasllat del bust d'una figura històrica ja és un primer triomf polític.

Les cares de la notícia

PRESIDENT PLATAFORMA PER LA LLENGUA

Òscar Escuder

Radiografia del català

La Plataforma per la Llengua ha presentat l'*InformeCAT*, un interessant estudi que, en paraules del president de l'entitat, demostra que l'estat de la llengua és preocupant des del punt de vista de l'ús social i de drets lingüístics. Una radiografia necessària a l'estat del català.

EXCONSELLER DE CULTURA

Lluís Puig

Res a amagar

L'exconseller de Cultura, ara a l'exili, va demostrar que no té res a amagar i que està disposat a donar la cara en declarar per videoconferència en un jutjat d'Osca com a investigat en el cas de les obres d'art de Sixena. Va negar les acusacions i va deixar clar que no fugir de la justícia.

BALLARÍ

David Rodríguez

La dansa com a prioritat

Aquest ballarí que fa anys que treballa a Europa ens explica en l'entrevista que publiquem avui que la seva prioritat és la dansa, el que més estima, perquè creu que és la millor manera de fer una contribució a la societat. Creu que gairebé ningú no protegeix els artistes.

Tal dia com avui fa...

1 any

Vet al diàleg

El president Torra proposa a Felip VI veure's i parlar a Tarragona del conflicte català. La casa reial ho deixa en mans de Sánchez, que ho descarta.

10 anys

No a ETA

Patxi López abandera un no massiu a ETA als carrers d'Euskadi. El lehendakari adverteix que "s'ha acabat la impunitat".

20 anys

Pau als Balcans

L'OTAN certifica la retirada sèrbia i pacta la desmobilització amb l'UÇK. L'Aliança anuncia la fi oficial de la campanya contra Iugoslàvia

Full de ruta

Imma Merino

Satisfacció

Tribuna

Abel Mariné. Professor emèrit de nutrició i bromatologia

Consell català d'alimentació

Fa només tres setmanes va estrenar-se una pel·lícula d'animació molt bonica que no acabo de saber si ha desaparegut de les cartelleres cinematogràfiques, però que, en tot cas, recomano vivament: *Dilili en París*. El seu autor és el francès Michel Ocelot, que fa uns vint anys va fer-se cèlebre amb *Kiriku i la bruixa*, en què un nen tan menut com espavilat és l'únic capaç de burlar la bruixota que domina un poblat africà.

A *Dilili en París*, la protagonista és una nena originària de Nova Caledònia que els atzars amb un perfum de llegenda duen al París de la Belle Époque. Ocelot, que treballa a partir de fotografies amb les quals crea els decorats de la ciutat com un fons pel qual transiten els personatges encarnats com a figures retallables, fa un homenatge al París més mític volent fer present que en aquella efervescència cultural, artística, científica i política també hi van jugar un paper important una sèrie de dones.

És així que la petita Dilili, a la qual un jove repartidor du a descobrir París, no només es troba amb pintors provinents de l'impressionisme i, entre altres homes artistes, a la vegada amb Picasso com una figura emergent, sinó també amb la cantant d'òpera Emma Calvé, l'actriu Sarah Bernhardt, l'escriptora Colette, la científica Marie Curie i, essent la seva educadora, l'anarquista Louise Michel, que va ser una de les líders de la Comuna de París i, entre altres activitats, va ser una pedagoga lliure. Potser sí que Ocelot extrema la barreja i fa coincidir tothom en aquest París de la Belle Époque, però som dins d'un conte en què les dones esmentades ajudaran Dilili a alliberar unes nenes que, segrestades per una societat secreta, són induïdes a la submissió representada pel fet que han de caminar de quatre grapes amb una actitud servil.

De fet, Ocelot reprèn en clau feminista aquells fulletons serials de Louis Feuillade que, en els inicis de la narrativa cinematogràfica, crea una intriga amb societats secretes i conspiradores que operen en les clavegueres. Ho fa amb un esperit joiós i optimista que es resumeix en la frase conclusiva de Dilili: "A vegades, la vida resulta plenament satisfactòria." Veient aquesta pel·lícula, és possible compartir aquesta sensació fent-hi una variant: "A vegades, la ficció (o la imaginació) resulta plenament satisfactòria."

El 15 de juny es va celebrar una taula rodona sobre la situació i la gestió de la seguretat alimentària a Catalunya, presentada per Joan Guix, secretari de Salut Pública. Hi van intervenir ponents de diversos departaments de l'administració catalana responsables del control de la producció primària d'aliments, de la seva qualitat i seguretat i del seu consum, i també del món científic, representat per la professora Carme Vidal, presidenta del Comitè Científic Assessor de Seguretat Alimentària. En la convocatòria d'aquesta reunió, en què es van valorar els resultats de deu anys de política integrada en seguretat alimentària, se'ns informà que el consum d'aliments per persona i any a Catalunya és de 677 kg, i que cada dia es fan més de 30 milions d'àpats. Les inspeccions anuals sobre tota la cadena alimentària són 25.000, i les determinacions analítiques donen més del 95% de conformitat. Podem menjar tranquils gràcies a la feina de tots els experts de les nostres administracions sanitàries, agràries i relacionades amb el món empresarial i del

consum. Les possibilitats de riscos, frauds, errors o accidents són mínimes i estem al nivell dels països més avançats.

UNA ALTRA MOSTRA de la importància de l'alimentació i del paper de la Generalitat al respecte ha estat la presentació al Parlament, el dia 7, del Consell Català de l'Alimentació, creat el 2017, però que l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola va impedir que es tirés endavant. Està adscrit al Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i, com s'indica, ha de ser un fòrum d'anàlisi, debat i proposta sobre les qüestions relacionades amb les polítiques alimentàries: els reptes socials, ambientals, empresarials i tecnològics. Precisament per evidenciar aquesta visió global de l'alimentació, l'acte, presentat per Helena Garcia Melero, es va fer al Parlament, amb l'assistència del seu president, dels titulars d'altres departaments implicats (Salut, Ensenyament) i de representants de totes les baules de la cadena alimentària: agricultors i rama-

ders, pescadors, gremis, associacions sectorials, elaboradors (artesansals i industrials), distribuïdors i cuiners. Hi van parlar Meritxell Serret, consellera que va crear-lo i que, òbviament, ho va haver de fer a distància; Carme Rusalleda; Joan Roca; jo mateix, en representació del món científic i universitari, i Ferran Adrià, que tampoc no ho va fer presencialment. Teresa Jordà, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, va manifestar la voluntat de tot el govern de treballar, des del camp fins al plat, per una alimentació saludable i saborosa. Es tracta de promoure els aliments de proximitat, sense oblidar la indústria alimentària radicada a Catalunya, de gran rellevància econòmica. En darrer terme la responsabilitat rau en el consumidor final, que ha d'estar ben informat, i al qual, per exemple, podríem recordar que la quinoa és de proximitat per als peruans i que aquí oblidem el fajol (blat negre), que és similar. Com diu l'economista francès Christian Jacquiau, quan comprem decidim quina mena de societat volem.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

La deshonestedat d'Ada Colau

■ En les darreres eleccions municipals vaig votar l'Ada Colau, tal com també ho vaig fer en les del 2015. Ara bé, veient el que va succeir ahir en la constitució de l'Ajuntament de Barcelona, me'n penedeixo absolutament i, si ara es tornessin a celebrar, òbviament no li donaria el meu suport. Com pot ser que un partit, suposadament d'esquerreres, per aconseguir l'alcaldia de la capital de Catalunya, accepti els vots de dos partits que van donar suport al 155, i que un dels quals, a més, pacti amb la dreta més extrema per aconseguir ajuntaments i parlaments autonòmics? Que ens hem begut l'enteniment?

Després de tot el que està passant amb els diferents pactes per constituir els ajuntaments de tot el país, m'adono que l'esquerra ja no és l'esquerra amb la qual confiava i

que la dreta cada vegada és més de dretes i s'aparta dels seus tradicionals valors conservadors.

Pel que es veu, ara és més important considerar-se nacionalista català o nacionalista espanyol –ara se'n diu unionista–, que no pas ser d'esquerreres o de dretes. En conseqüència, proposo que per exercir la política s'hagi de fer abans un curs d'ètica i aprovar-lo amb nota.

RAMON CASALÉ
Barcelona

País de mar?

■ He buscat informació i he vist que vivim en un territori que té quasi 600 quilòmetres de costa. Llegeixo que entre el cap de Falcó i la desembocadura del riu Sénia la costa catalana té 280 km de platges, 208 km de costa de penya-segats, 52 km de costa baixa i 40 km en ports i obres marítimes. Som al Mediterrani

nord-occidental i amb una llarga història de comerç marítim que ens recorden cada vegada que se cita el Consolat de Mar. Però som realment un país de cultura de mar? Som conscients que platges, penya-segats i el litoral en general formen un espai natural, un hàbitat dins d'un ecosistema amb nombroses espècies, que són les que configuren els seus valors naturals? Tinc la percepció que poques persones són capaces de descriure quatre o cinc espècies pròpies del litoral, quatre o cinc espècies de peixos o altres organismes marins característics de les nostres costes. De fet, així m'ho ratifiquen amics i coneguts dedicats a les ciències del mar. Em pregunto per què un país de mar no té cultura de mar. Com podem haver arribat a una desconexió del coneixement de la natura marina tan gran? Un desconexió que està estretament relacionat amb la inca-

pacitat de protegir els espais naturals marítics i valorar-los pel que són.

Afortunadament veig créixer iniciatives educatives per aprendre a valorar la natura al litoral, com ara les d'associacions com Gepec o Graellsia, a Tarragona, i Xatrac o Submon, a les costes de Girona. Veig proliferar grups de voluntariat que entomen lluites contra els plàstics al mar. I veig la intuïció de les persones, de col·lectius com ara SOS Costa Brava, que, tal vegada sense un gran coneixement científic, entenen que la natura del litoral ha d'estar protegida. És l'esperança de veure una reconexió real de Catalunya amb el mar.

De moment, em quedo perplexa quan sento persones que es queixen de la presència de fulles de posidònia a les platges. Potser no saben què és i què fa la posidònia?

ANNA PARISA
Barcelona

La frase del dia

“No seria estrany que abans de marxar de vacances a l'agost poguéssim tenir sentència”

Miquel Iceta, PRIMER SECRETARI DEL PSC

De set en set

Josep Maria Casasús

Veure Fabra

Si els sants tenen capvuitada, hi ha aniversaris amb capanyada. Com ara el de Pompeu Fabra, artífex del català modern. El

2018 s'esqueien 150 anys del naixement, 70 de la mort i 100 de la *Gramàtica catalana*. Calia que fos l'Any Fabra, amb actes arreu, a l'Institut d'Estudis Catalans i a la càtedra que dirigeix Teresa Cabré a la UPF. Un Any amb serrells. Ha sortit un llibre de gran format i qualitat: *Pompeu Fabra. Vida i obra en imatges*, de Jordi Manent i David Paloma, editat per Base. L'obra mostra el Fabra cívic, familiar, esportista, a Barcelona, Bilbao, Badalona, i a l'exili. Hi ha

Fou empresonat un mes i mig al vaixell 'Uruguay', ancorat al port

imatges que havien restat inèdites o mal reproduïdes. És el cas d'una foto dels anys 30 en un campament de Palestra. Hi surt assegut davant d'una estelada, un mot que, per cert, no incloïa el seu Diccionari del 1932. És clar el seu compromís patriòtic. Va acceptar la responsabilitat de presidir la Universitat Autònoma de Barcelona. En aquell càrrec fou fidel al president de la Generalitat en la nit infausta del 6 d'octubre del 1934. Per aquella lleialtat fou empresonat un mes i mig al vaixell *Uruguay*, ancorat al port, junt amb el govern de Catalunya i milers de patriotes. N'hi faltava, si més no, un: Manuel González Alba, fill de pare andalús i mare catalana, a qui Fabra confiava els cursos de llengua catalana a l'Associació Protectora de l'Ensenyança. Havia mort aquella matinada defensant el Centre de Dependents. Fabra potser pensava en ell en l'instant en què fou fotografiat a la coberta del vaixell presó.

Tribuna

Agustí Colomines i Companys. Professor d'història contemporània de la UB

Corbacho, la casta del 78

La majoria de barcelonins no saben qui és Celestino Corbacho, malgrat que hagi estat ministre de Treball i Immigració amb Rodríguez Zapatero i, anteriorment, del 1994 al 2008, alcalde de l'Hospitalet. Corbacho –*Celes*, per als amics– va arribar a l'alcaldia de rebot, gràcies a una maniobra orquestrada per ell mateix i executada pel sicari Pepe Zaragoza, el dels micròfons de La Camarga i Alicia Sánchez-Camacho i que llavors era secretari d'organització del PSC-PSOE. Quan Corbacho era regidor d'Urbanisme va promoure l'espionatge de qui en aquell moment era l'alcalde socialista de l'Hospitalet, Juan Ignacio Pujana. Segons em va explicar el mateix Zaragoza: fins i tot dormia en un cotxe per seguir els moviments de Pujana per aconseguir trobar-li una taca, alguna cosa que pogués servir per desfer-se'n. No els va costar gaire esbrinar que Pujana havia cobrat comissions il·legals per donar llum verd a la construcció d'aparcaments municipals. Ells mateixos van filtrar-ho a la premsa. L'instint criminal del Zaragoza és molt agut.

EL 31 DE JULIOL DEL 1995 Pujana fou condemnat a sis anys d'inhabilitació, 300.000 pessetes de multa i un mes i un dia d'arrest per un delictes de tràfic d'influències, però no per suborn, que era el que havia denunciat Corbacho. El règim del 78 s'ha caracteritzat per la corrupció partidista, que ha estat aprofitada per personatges dèbils d'esperit però àvids de diners. L'Oriol Pujol n'és el darrer i més patètic exemple. Tant és que la trajectòria prèvia d'alguns d'aquest polítics fos irreprotxable i fins compromesa amb els d'oposició democràtica, el sistema orquestrat arran dels pactes de la Transició va obrir la porta a la corrupció, per començar perquè encara ara ningú no s'ha preocupat d'investigar d'on prové la fortuna immensa que té Joan Carles I i, conse-

güentment, la seva descendència. No ho dic jo, sinó que ho ha investigat molt rebé el jove historiador Jaume Muñoz Jofre a *La España corrupta. Breve historia de la corrupción (de la Restauración a nuestros días, 1875-2016)*. El famós Estat constitucional s'ha gregrenat per la corrupció. Té raó Muñoz quan afirma que, com més sensació d'impunitat té el poder, més corrupte és. El pitjor és *normalitzar* la corrupció fins que convé a algú destapar-la per destruir l'adversari. Es digui Pujana, Pujol o Narcís Serra. I això és el que va fer Corbacho amb Pujana.

ARA HEM SABUT QUE Manuel Valls cobra (no sé si podrà continuar cobrant-ho *legalment* ara que ja és regidor) 20.000 euros nets al més, però Corbacho va arribar a cobrar-ne 230.000 anuals quan ocupava tants càrrecs que no cabien en una targeta de visita: primer secretari del PSC de l'Hospitalet, secretari de política municipal del PSC i vocal del Comitè Federal del PSOE, alcalde, president de la Diputació, vocal del Consell General de la Fira de Barcelona i de la

Federació Espanyola de Municipis i Províncies, president de l'Institut del Teatre, del Museu Marítim de Barcelona, del CCCB i membre del comitè d'honor del Congrés Forestal Català. La cirereta del pastís va ser el nomenament com a ministre. Va durar només dos anys, però tots els que no recorden el seu nom sí que deuen recordar la reforma laboral que va impulsar i que va comportar l'abaratiment dels acomiadaments. Cap grup va donar-hi suport i fins i tot es va abstenir Antonio Gutiérrez, diputat del PSOE i exsecretari general de CCOO.

ACABADA L'ETAPA DE MINISTRE, Corbacho va retornar a Catalunya i el 2010 va ser elegit diputat del Parlament fins al 2015. Les turbulències del procés independentista van allunyar-lo d'un PSC, suposadament catalanista, que també acabaria *expulsant* els Maragall, Elena o Geli. I si Maragall va anar transitant cap a l'esquerra independentista per trobar-hi refugi polític, Corbacho va decantar-se per la dreta unionista. Al capdavant ell provenia de la Federació Catalana del PSOE mentre que els Maragall venien del Front Obrer de Catalunya (FOC). Dissabte passat, Corbacho va impedir que Maragall accedís a l'alcaldia de Barcelona prestant el seu vot a Ada Colau, l'alcaldesa-frau. Cs ho va criticar quan ja s'havia perpetrat l'acció. Ara sembla ser que Corbacho trenca amb Valls i farà pinya amb els altres dos regidors de Cs. No tinc clar qui és el trànsfuga, si Valls o Corbacho, però es veu que l'exalcalde i exministre i *ex* tantes coses gràcies a la seva militància socialista, ha posat com a condició per abandonar Valls i retre fidelitat al seu nou partit que el *col·loquin* a la Diputació de Barcelona i així anar fent caixa. A uns els fan senadors autonòmics i als altres, diputats provincials, però tots fan la mateixa olor de la casta del 78.

“Ara sembla ser que Corbacho trenca amb Valls i farà pinya amb els altres dos regidors de Cs. No tinc clar qui és el trànsfuga, si Valls o Corbacho

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'arbitrària
justícia de
l'Estat

Puig declara per videoconferència per Sixena tot i que no li ho havien permès per l'1-O

Informe sobre
el català de la
Plataforma

Els ciutadans, atemorits d'usar el català als jutjats, i auge del castellà en l'oci escolar

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Trasllat sense dir si són lliures

RAR • El Suprem avala el retorn dels presos a penals catalans abans de dirimir si queden en llibertat **FI** • Capella el prepara des de fa temps i dimarts o dimecres deixaran Soto i Alcalá en viatges ordinaris **TS** • Del Moral veu la sentència a l'octubre

David Portabella
MADRID

Acabada la vista oral del judici de l'1-O i entonat el "vist per a sentència" del president del tribunal i de la sala segona del Suprem, Manuel Marchena, el pas primer que s'esperava dels jutges era la deliberació de si els presos polítics són posats en llibertat o bé si han d'esperar fins a la sentència en aquesta situació de presó preventiva en la qual ja acumulen més de cinc-cents dies. El Suprem, però, va sorprendre ahir saltant-se la prioritat de resoldre la llibertat o no dels jutjats i va donar llum verd al trasllat a presons catalanes de Carme Forcadell i Dolores Bassa des d'Alcalá Meco i d'Oriol Junqueras, Raül Romeva, Joaquim Forn, Jordi Turull, Josep Rull, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart des de Soto del Real.

Tot i que la majoria dels advocats defensors i els familiars són pessimistes sobre una posada en llibertat, Xavier Melero, lletrat de Forn, hi creu. "L'únic argument que queda és el risc de fugida en ple judici; quan acabi el judici, aquest argument desapareix", és la tesi de Melero contra el sentir general.

La intenció de la sala del Suprem que acaba de jutjar

La data

16.10.19

és la data en què els Jordis compliran dos anys en presó preventiva i el Suprem voldria tenir la sentència abans.

els líders polítics i socials independentistes durant quatre mesos és no oposar-se al trasllat als centres penitenciaris de Lledoners, Mas d'Enric i Puig de les Basses. Institucions Penitenciàries, que té com a secretari general Ángel Luis Ortiz i que depèn del ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, havia posat sobre la taula la petició per a l'inici del retorn dels presos a penals catalans i havia reclamat al tribunal que informés si preveu alguna diligència més que obligui els presos a continuar en sòl madrileny.

Preparació de Justícia

La intenció d'Institucions Penitenciàries és que els trasllats es despreguin de tota excepcionalitat i la primera mostra serà que es faran entre dimarts i dimecres en viatges ordinaris com els programats setmanalment i no en uns desplaçaments *ad hoc*. Ala

Generalitat, la consellera de Justícia, Ester Capella, hi treballa des de fa setmanes, ja des d'abans del final del judici al Tribunal Suprem, en constant contacte amb Institucions Penitenciàries.

El Suprem desarma Cs

Amb el llum verd al seu trasllat imminent, el que ha fet la sala del Suprem és desarmar Albert Rivera en la croada contra el mer retorn a presons catalanes. Tot i que Pedro Sánchez viu en funcions i no hi ha sessions de control, Ciutadans va registrar el 12 de juny una pregunta escrita al ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, perquè expliqués a la comissió d'Interior del Congrés —ni tan sols s'ha constituït— si acostaria els presos i amb quin criteri. L'objectiu de Rivera d'agitar la teoria dels privilegis xoca ara amb el vistiplau de Marchena. El que suposa el trasllat no canvia tant la vida dels reclusos com la dels familiars, que ja no són condemnats a agafar el TAV o l'avió per fer els 600 quilòmetres del pont aeri i després llogar un cotxe a Atocha o a Barajas per al recorregut addicional fins a Alcalá Meco (de 40 quilòmetres) o a Soto del Real (50 quilòmetres).

Mentre el Suprem no resol si els presos optaran o no a la llibertat, el magistrat Antonio del Moral, un dels set jutges del tribunal de l'1-O, va augurar ahir que la sentència no arribarà fins a finals de setembre o principis d'octubre. A més de l'objectiu de Marchena de teixir la unanimitat, hi ha una data que el Suprem té al cap: el 16 d'octubre els Jordis compliran dos anys de presó, límit de la presó preventiva, la qual cosa accelera les ganes de tenir la sentència abans per no engrossir l'abús de la presó preventiva ja denunciada pel grup de treball de l'ONU. ■

Ribó explica l'1-O a Westminster

El síndic de greuges, Rafael Ribó, va denunciar ahir davant del Parlament britànic la "violència" i la "desproporció penal" en el cas de l'1-O. En la ponència exposada per Ribó, el síndic va alertar de les "violències perpetrades per les forces de seguretat durant el referèndum" i les preocupacions posteriors sobre la llibertat d'expressió i el dret de reunió i la supressió de l'autogovern. En l'acte, organitzat pel grup parlamentari britànic sobre Catalunya, també va participar un dels testimonis exclosos pel Tribunal Su-

premi en la causa especial sobre el procés, Sir Hugh Orde, l'antic màxim responsable de la policia a Irlanda del Nord. Orde va ser l'autor d'un informe relacionat amb el 20-S i l'1-O, en què va concloure que, en les dues dates, la gentada no va tenir cap intenció de ser violenta o de cometre cap delictes. En la seva presentació, Ribó també ha apel·lat al "diàleg polític, la participació i la llibertat com l'única manera de resoldre el conflicte català. El Suprem va rebutjar també el síndic com a testimoni.

L'APUNT Pobre justícia!

Carles Sabaté

Els catalans se senten atemorits pels jutges si s'hi adrecen en català, la Junta Electoral Central no reconeix el jurament de la Constitució a Carles Puigdemont i Toni Comín, el Suprem s'oposa a la llibertat dels presos, la fiscalia s'oposa que el Suprem pregunti al Tribunal de la Unió Europea sobre la immunitat d'Oriol Junqueras, el conseller exiliat Lluís Puig pot de-

clarar sobre Sixena per videoconferència però no ho va poder fer pel procés... quina mena de justícia arbitrària, partidista i parcial és aquesta que permet o genera aquests despropòsits que el procés català està airejant? És l'administració de justícia de l'Estat espanyol una assignatura pendent per al rei Felip VI, el president Sánchez i la ministra Delgado, per exemple.

La JEC rebutja l'acatament de la Constitució per poders

La Junta Electoral comunica al Parlament Europeu que els escons de Puigdemont, Junqueras i Comín queden vacants ■ Insta a suspendre'ls de tots els drets fins que l'acatin de manera presencial

E. Ansola
BARCELONA

La Junta Electoral Central (JEC) ha rebutjat el document d'acatament de la Constitució per poders que l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont i l'exconseller Toni Comín van presentar a través de l'advocat Gonzalo Boye. A conseqüència d'aquest fet ha declarat vacants els dos escons dels eurodiputats de Lliures per Europa i també el del líder d'ERC, Oriol Junqueras, a qui el Tribunal Suprem va impedir sortir de la presó per assistir a l'acte d'acatament de dilluns passat a Madrid.

La Junta també va acordar comunicar al Parlament Europeu que els tres eurodiputats electes no han acatat la Constitució Espanyola davant d'aquest organisme tal com estableix la legislació espanyola i que, per tant, transcorreguts cinc dies des de la proclamació correspon "declarar vacants els escons corresponents"

Gonzalo Boye, advocat de Carles Puigdemont, sortint del Congrés dels Diputats ■ ACN

La frase

“La flexibilitat s'aplica en les expressions utilitzades per acatar la Constitució, però no quan la persona opta per no comparèixer”
JUNTA ELECTORAL CENTRAL

i “suspeses totes les prerrogatives que els podrien correspondre per raó del seu càrrec fins que es faci aquest acatament”.

La decisió deixa sense representació els tres eurodiputats electes. En el cas de Puigdemont i Comín –Lliures per Europa va rebre 1.025.411 vots–, per no haver assistit a l'acte d'acatament al Congrés, quan l'executiu espanyol va desplegar un ampli dispositiu a la cambra baixa en previsió d'una hipotètica detenció en cas que hi assistissin. A Junqueras, que encapçalava Ara Repúbliques, que va rebre 1.257.484 vots, el suspèn

per la negativa del Suprem a permetre que sortís de la presó per rebre l'escó.

L'advocat Gonzalo Boye va registrar davant la Junta Electoral Central una declaració jurada que donava fe que Puigdemont i Comín havien complert davant un notari belga el requisit d'acatament de la Constitució que exigeix la llei electoral espanyola per accedir a un escó del Parlament Europeu. La JEC havia decidit prèviament que aquesta jura

o promesa d'acatament s'havia de fer de manera presencial a Madrid, en un acte al Congrés dels Diputats, al qual Puigdemont i Comín no van assistir perquè no estava garantit que no fossin detinguts. També s'hi feia constar la concessió de poders especials a Boye per poder representar els dos eurodiputats davant la JEC. La decisió d'optar per aquesta via es va prendre per analogia amb el que recull el reglament del Senat, que permet presentar un document notarial que substitueix l'acatament durant la sessió constitutiva. Aquest document, però, al Senat l'aporta el senador de manera presencial. Tanmateix, Boye defensa que a la cambra europea no hi ha cap norma que obligui els eurodiputats a acatar la Constitució del país que representen i que, per tant, amb aquesta decisió s'estan vulnerant els drets dels tres eurodiputats. La decisió de la JEC pot ser recorreguda en contra al Suprem. ■

Imatge de la jornada final del judici als independentistes ■ ACN

816565-120849L

BALIS CAMP

Del 25 de juny al 6 de setembre 19

Esport Nàutic | Esplai Fun | SeaSport | Cursos de Vela i Windsurf | Natació

Inscripcions: esports.cnelbalis.com
Mail: esports@cnelbalis.com | Telf.: 93.792.99.00

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Lluís Puig declara, ara sí, per videoconferència pel litigi de l'art de Sixena

■ L'exconseller a l'exili denuncia que no ho va poder fer per l'1-O: "No sé què ha canviat a les lleis espanyoles" ■ Nega desobediència en el conflicte del cenobi

Redacció
BARCELONA

L'exconseller de Cultura a l'exili, Lluís Puig, va declarar ahir per videoconferència al jutjat d'Osca, des de Brussel·les, com a investigat per un presumpte delict de desobediència en el cas Sixena. Puig –que acaba de perdre el seu pare i no ha pogut assistir al seu enterrament, que precisament es va fer ahir– no entén com el novembre del 2017 no va poder declarar per videoconferència –ni ell ni l'exconsellera Clara Ponsatí ni el president Carles Puigdemont– en referència a l'1-O i ara sí que ho ha pogut fer. "Ho vam demanar perquè mai ens hem sentit fugits de la justícia. No sé què ha canviat a les lleis espanyoles del novembre del 2017 al juny del 2019", va exclamar.

El seu advocat, Jaume Alonso-Cuevillas, constata que l'acte d'ahir va ser "d'absoluta normalitat" perquè l'espai judicial europeu permet perfectament que qualsevol persona pugui declarar estant en un país davant la justícia d'un altre país. Cuevillas va tornar a recordar que van sol·licitar per escrit que poguessin declarar Puig, Ponsatí i Puigdemont el 2 de novembre a l'Audiència Nacional però que se'ls va denegar. "Era totalment viable i no es va fer", i hi va afegir que ells "mai han fugit de la justícia espanyola", sinó al revés, "és la justícia espanyola la que en molts casos ha fugit d'ells".

Tant la fiscalia com l'Ajuntament de Vilanova de Sixena acusen Puig de no haver obeït les ordres judicials per lliurar les 44 peces originàries del monestir de Sixena que hi havia al Museu de Lleida i que finalment es va endur per la força la Guàrdia Civil l'11 de desembre del 2017,

L'exconseller de Cultura Lluís Puig, abans d'entrar als jutjats de Brussel·les per declarar per videoconferència sobre Sixena ■ AGENCIA ACN

"Obsessió" de "perseguir" els consellers de Cultura

Segons el lletrat Jaume Alonso-Cuevillas, la demanda per desobediència no té més recorregut. Les polèmiques obres d'art, insisteix, van ser traslladades a Aragó amb el govern del 155. Descarta que es pugui dictar una euroordre perquè el presumpte delict no implica penes de presó de més de dos anys, sinó inhabilitació.

La magistrada ara haurà d'arxivar la causa o ordenar que s'obri judici oral, ha puntualitzat.

una actuació sense precedents en la història dels museus.

Puig li va intentar fer entendre a la jutgessa que l'endemà que va prendre possessió de la conselleria de Cultura va rebre un requeriment del jutjat d'Osca per informar sobre com retornaria les obres. Llavors va demanar per escrit

Tot plegat és, entén ell, una "obsessió" de l'Ajuntament de Vilanova de Sixena de "perseguir" els consellers de Cultura de la Generalitat (a més de Lluís Puig, el seu antecessor, Santi Vila, que ja va declarar al jutjat d'Osca el 25 d'abril de l'any passat, investigat també per desobediència).

L'acusació particular de l'Ajuntament de Vilanova de Sixena, representada per l'advocat Jorge Español, no es va presentar a la declara-

"temps" per poder estudiar un dossier d'un "gruix fort, de molts papers". No va obtenir cap resposta judicial ni administrativa a la seva petició i els fets es van precipitar quan ell ja no tenia cap responsabilitat perquè "estava cessat per l'article 155".

El conseller va assegurar en declaracions poste-

riors a la premsa que va fer front a la declaració com a investigat amb la tranquil·litat que "mai" ha defugit les seves responsabilitats, sinó que "s'estava estudiant quins eren els passos a seguir". Perquè era una decisió que s'havia de prendre "a consciència i no en trenta segons", va sentenciar. ■

Diana Riba ahir al vespre durant la seva intervenció al programa 'L'Illa de Robinson', d'El Punt Avui TV ■ MANEL LLADÓ

Riba: "L'Estat cada cop té més problemes pels presos i exiliats"

■ L'eurodiputada d'ERC diu que hi ha recorregut perquè Junqueras, Comín i Puigdemont s'asseguin a l'Eurocambra

J.A.
BARCELONA

L'eurodiputada electa per la llista d'ERC, Diana Riba, va explicar ahir al programa *L'Illa de Robinson*, d'El Punt Avui TV, que l'Estat espanyol cada vegada "té més problemes" per justificar a instàncies internacionals el fet de tenir presos polítics i exiliats. Per Riba, l'objectiu que persegueixen el Tribunal Suprem (TS) i la Junta Electoral Central (JEC), vetant d'una banda Oriol Junqueras per poder anar a jurar la Constitució des de la presó i, de l'altra, comunicant al Parlament Europeu que els escons de Carles Puigdemont i Toni Comín queden vacants per no haver-la acatat personalment, és "evitar, políticament i jurídica, portar-ho a instàncies europees", ja que saben que la resposta serà "deixar-los en llibertat o que agafin l'acta".

Malgrat les contradiccions de les decisions del Suprem i la JEC, Riba es mostrava optimista i confiava trobar una solució abans del dia 2 de juliol, tot i admetre que acabarà al Tribunal de Justícia de la Unió Europea. D'una ban-

da, ja han fet un recurs contra la decisió del TS sobre Junqueras per poder anar al Tribunal Constitucional i posteriorment a instàncies europees, i també recorreran contra les decisions a la comissió jurídica parlamentària de l'Eurocambra del 2 de juliol que analitza si en aquest procés electoral s'han respectat totes les condicions i drets fonamentals. Segons va explicar, per sus-

La frase

"No pot ser que més de dos milions de ciutadans europeus no puguin ser representats"

Diana Riba
EURODIPUTADA ELECTA PER ERC

pendre un eurodiputat primer ha de passar per aquesta comissió "i després tenir els vots del ple". Un procés que pot durar mig any i que l'Estat espanyol vol evitar perquè això voldrà dir que tindran immunitat. Riba va assegurar que estan rebent molt suports d'eurodiputats –més de 80 firmes– que ho consideren una vulneració de drets fonamentals. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC s'ofereix al PSOE per evitar repetir eleccions

▣ Rufián manté contactes per investir Sánchez ▣ L'escull és el rol d'Iglesias ▣ Baldoví veu Carmena i Errejón de ministres

David Portabella
MADRID

Enmig de l'estupefacció dels susceptibles de ser aliats seus per la passivitat que detecten que Pedro Sánchez té amb la seva pròpia investidura, el portaveu d'ERC al Congrés, Gabriel Rufián, va admetre contactes amb el PSOE i va oferir la disposició dels republicans a evitar una repetició de les eleccions per la via de "no bloquejar" la investidura, la qual cosa només pot passar per una abstenció. Sánchez, però, no fa el pas de concretar el diàleg amb ERC i continua apostant al tot o res: vol un govern en solitari, sense Pablo Iglesias de ministre, i que la investidura li sigui servida pel PP i Ciutadans.

A Brussel·les, Sánchez exhibia una pressa que

contradiu els cinquanta dies d'inacció des de les eleccions del 28 d'abril. "L'important és que hi hagi un govern com més aviat millor. Els que estan dient que no votaran la meua investidura com a president, què és el que ofereixen? Bloqueig? Noves eleccions? Perquè no hi ha alternativa", va dir.

Juliol i salt al setembre

Tot i tenir un camí *a priori* fàcil sumant amb Podem i el PNB i amb l'abstenció d'ERC, Sánchez s'entesta a negar ministeris a Unides Podem i Pablo Iglesias no veu cap més rol per a ell que el de ministre. El govern "de cooperació" de Sánchez, segons Carmen Calvo, és donar a Iglesias càrrecs intermedis però mai un seient al Consell de Ministres. Amb l'exemple

d'entesa al País Valencià i a les Canàries, Iglesias insta Sánchez a aprendre'n: "Si hi ha respecte per l'aliat, cooperació i coherència, tiren endavant investidures i governs." Però Sánchez fins i tot sospesa anar a una investidura fallida –de la primera a la tercera setmana de juliol– per afegir pressió més tard a Podem, el PP i Cs amb dos mesos de compte enrere fins al setembre, o bé hi haurà repetició electoral. En aquest joc, Joan Baldoví (Compromís) afegia llenya al foc proposant Manuela Carmena i Íñigo Errejón com a ministres de Sánchez, la qual cosa seria un malson per a Iglesias. Sánchez sí que té un aliat en Mariano Rajoy. "Un acord del PSOE amb Cs permetria una sòlida majoria", opina Rajoy. ■

El republicà Gabriel Rufián en una compareixença al Congrés ■ JAVIER LIZÓN / EFE

Les frases

“La responsabilitat del PP i Ciutadans, que es diuen partits d'estat, és facilitar la investidura”

Pedro Sánchez
PRESIDENT ESPANYOL

“No posem línies vermelles ni sogues al coll. Cal parlar i negociar de manera discreta”

Gabriel Rufián
PORTAVEU D'ERC AL CONGRÉS

“Un acord del PSOE amb Ciutadans permetria una sòlida majoria de més de 176 escons”

Mariano Rajoy
EXPRESIDENT ESPANYOL

Ve de Gust

FLECA - CAFETERIA - PASTISSERIA

- Obrim tots els dies de la setmana i festius.

Crtra. del Pla, 62 · VALLS

Tel. 977 60 87 98

Coques de Sant Joan

Les nostres coques:

- * de full amb cabell d'àngel
- * de full amb crema
- * de full amb xocolata
- * adobades amb fruita
- * adobades amb crema
- * adobades amb nata

Ja les podeu encarregar, no us quedeu sense!

et Ve de Gust ?

Segueix-nos al

ANUNCI DE FUSIÓ QUIMSER, S.A. (Societat absorbent) POETELIA PAPIRIA, S.L. (Societat absorbida)

D'acord amb l'article 43 de la Llei 3/2009, de 3 d'abril, sobre modificacions estructurals de les societats mercantils ("LME"), es fa públic que en data 18 de juny de 2019 l'accionista únic de Quimser, S.A. i la Junta General de Socis de Poetelia Papiria, S.L. han aprovat la fusió per absorció de Poetelia Papiria, S.L. per Quimser, S.A., mitjançant la transmissió a títol universal del patrimoni de la societat absorbida a la societat absorbent i dissolució sense liquidació de la societat absorbida. Es fa constar que es tracta d'una fusió especial per absorció on la societat absorbida és titular de forma directa de totes les accions de la societat absorbent, tractant-se per tant d'una fusió inversa directa realitzada d'acord amb el que preveuen els articles 52 i 49 de la LME.

D'acord amb el que estableix l'article 43 de la LME, es fa constar expressament el dret que assisteix els socis i creditors de les respectives societats a obtenir el text íntegre dels acords adoptats i dels balanços de fusió.

Durant el termini d'un mes, comptat des de la publicació de l'últim anunci de l'acord de fusió, els creditors de les societats que es fusionen podran oposar-se a la fusió en els termes previstos a l'article 44 de la LME.

Òdena, 18 de juny de 2019 – Administrador Solidari, Pere Esquerra Resa

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La presidenta de l'ANC i el coordinador de la iniciativa, ahir a la seu de l'entitat ■ ACN

L'ANC insta a triar firmes que no formin part d'oligopolis

■ Posa en marxa el cercador Consum Estratègic, on es poden oferir elèctriques, telefòniques i bancs alternatius

Xavier Miró
BARCELONA

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) ha activat el cercador d'empreses alternatives als oligopolis en electricitat, gas, finances, telefonia o assegurances. L'entitat fa una crida a les empreses interessades a registrar-se i oferir els seus serveis a través de la web consumestrategic.cat perquè els ciutadans puguin buscar les firmes de serveis regulats que més els satisfacin segons les seves característiques –cooperativa, certificació ISO 14000, responsabilitat social, respecte al medi ambient, economia circular, etc.

A través del codi postal, les persones interessades podran saber quines empreses ofereixen els seus serveis al lloc on viu en els rams de l'electricitat, gas, telefonia, carburants, finances, assegurances, grans superfícies, sindicalisme i associacionisme empresarial. El coordinador de la comissió Fem República de l'ANC, David Fernández, no va voler revelar ahir el nombre d'empreses que ja es poden trobar a la plana web perquè, explica, l'entitat conside-

La frase

“No és un registre de firmes compromeses amb la independència, sinó amb les decisions democràtiques”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

ra la posada en marxa del cercador com el punt d'inici perquè s'hi apuntin les empreses. De fet, ahir, s'hi podia cercar alguna elèctrica o asseguradora però no s'hi trobava cap entitat financera o gran superfície per diversos codis postals de Barcelona. Fernández va fer balanç positiu de les 120 xerrades i 92 fires per a empreses que l'ANC ha organitzat arreu durant vuit mesos. Les firmes que han participat en les fires –moltes no són al registre de la plana web perquè aquesta és una decisió voluntària– han sumat 148.000 contractes de clients nous, segons les dades que l'ANC assegura que li han facilitat. L'ANC fa una crida a apostar per firmes que no formin part dels antics monopolis de l'Estat que es van privatitzar en “oligopolis”. ■

Súmame obre seu a Sant Adrià de Besòs

Redacció
SANT ADRIÀ DE BESÒS

Súmame, l'entitat sobiranista de castellanoparlants que aglutina persones procedents d'arreu d'Espanya, va inaugurar ahir la seu a Sant Adrià de Besòs amb la presència del president de la Generalitat, Quim Torra, que va defensar que la “lluita dels catalans” per la independèn-

cia és també “la lluita d'altres pobles pels Drets Humans”. També hi va intervenir l'exconseller Toni Comín, per videoconferència, que fa defensar el dret a l'autodeterminació per “tallar” amb “el passat franquista. A l'acte es van passar vídeos del president a l'exili, Carles Puigdemont, del diputat d'ERC Gabriel Rufián i del vicepresident, Pere Aragonès. ■

LA FESTA MAJOR DEL VI

ADERNATS

Vinitfest

MÚSICA VI TAPES

"LLARGA VIDA AL ROCK'N ROLL"
BY ERIC VINAIXA (Miravet)

PEPPER AND SOUL (Tarragona)

ETZSCHE | REPUBLIQ (Les Borges)

AD
ADERNATS
VINS & CAVA

CA L'ÀNGEL
PORTAL 22
FOREVENTS
COLL DE NULLES
FORN DE NULLES
GELATS LA IBENSE

06 JULIOL CATEDRAL DEL VI DE NULLES

ORGANITZA ADERNATS | WWW.ADERNATS.CAT

ENOXPERIENCE

INFORMACIÓ L'ENTRADA INCLOU:
7 VINS I CAVES
6 GASTROTAPES
1 COPA DE VIDRE
1 PORTACOPES

VENDA D'ENTRADES:
WWW.ADERNATS.CAT
CONTACTE 977 602 622
AFORAMENT LIMITAT. INAUGURACIÓ 22h

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un aniversari reivindicatiu

PETICIÓ • El conseller d'Ensenyament reclama un nou pressupost per afrontar els reptes pendents de la LEC, la lluita contra la segregació i l'escola inclusiva **MÉS** • El president Torrent apel·la al consens polític de fa deu anys per a nous pactes de país

E. Ansola
BARCELONA

El Parlament va ser escenari ahir del desè aniversari de la Llei d'educació de Catalunya, aprovada durant l'etapa del tripartit presidit per José Montilla i amb Ernest Maragall com a conseller. L'expresident, conjuntament amb els exconsellers d'Ensenyament que van ajudar a fer-la possible, van ser presents en un acte amb un to fortament reivindicatiu del contingut de la llei però també, i sobretot, de la necessitat que, per afrontar els reptes que encara queden pendents de la llei, cal disposar d'un nou pressupost. I per aconseguir-ho Torrent apel·lava i reivindicava el consens i l'esperit de pacte amb què es va treballar aquest text legislatiu ara fa deu anys. "No podem fer tot el que

l'escola necessita, no podem avançar cap a l'escola inclusiva ni combatre amb més força la segregació amb els recursos que obtenim d'una pròrroga del pressupost", alertava. La norma educativa per excel·lència a Catalunya va ser força ben valorada pels mateixos participants conscients, però, que perquè sigui un èxit, especialment en l'àmbit de la inclusió de tot l'alumnat en un sol centre, cal disposar de prou recursos econòmics per atendre les necessitats especials dels alumnes a l'aula, un dels aspectes més pioners i capdavanter de la llei catalana. "Tots estem d'acord que l'educació necessita d'un pressupost suficient que permeti posar al dia el sistema educatiu després d'anys d'insuficiències obligades. Necessitem recursos per enfortir la LEC com a eina de cohesió social i d'igualtat d'oportu-

Torrent, Bargalló, exconsellers i diputats que van treballar la LEC ■ ACN

nitats", va reclamar el conseller, que qualificava la LEC com el millor "escut davant les amenaces contra la llengua".

L'aniversari de la LEC, però, va deixar sobre la taula la proble-

màtica que ha arrossegat l'aplicació de la llei al llarg d'aquests deu anys. "No s'ha pogut avançar més per la llosa d'una crisi econòmica financera que ha provocat retallades i per la

manca d'estabilitat política", assenyalava Bargalló.

El president del Parlament, Roger Torrent, agafava el testimoni que li havia llançat el conseller Bargalló per apel·lar precisament a la necessitat de trobar el consens polític entre totes les formacions per poder tirar endavant un nou pressupost i desplegar tota la llei, un repte gegant atesa l'excepcionalitat en què encara avui està situada la política catalana. Torrent va anar més enllà i també va reclamar traslladar "l'esperit de consens" a altres àmbits, "com ara el de la defensa dels drets i llibertats que estan sota amenaça". "Hem de ser caços d'articular la voluntat del 80% de persones que no volen imposicions i repressió, que volen resoldre el conflicte polític amb l'Estat votant i no amb empresonaments ni porres contra la ciutadania", hi va afegir. ■

THIS IS
YOUR
SUMMER!

www.waterworld.es

www.aquadiver.com

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ELS NOSTRES AJUNTAMENTS**
EL PRAT DE LLOBREGAT**Lluís Mijoler**

ALCALDE

“La quarta pista del Prat ha de ser Girona”

LIMITACIÓ· “Ni un pam més del port i l'aeroport han de passar a envair altres zones” **HABITATGE**· “Podem posar pegats, però el que necessitem són eines. El decret de la Generalitat que regula preus de lloguer és insuficient”

Xavier Miró
EL PRAT DE LLOBREGAT

El nou alcalde del Prat, Lluís Mijoler, substitueix l'històric alcalde d'ICV Lluís Tejedor, que ha liderat el municipi durant trenta-set anys com el principal bastió local dels ecosocialistes a Catalunya, avui ja de Catalunya en Comú.

Al Prat sembla que es trenca aquella màxima que als municipis es vota la persona i no el partit. Vostè substitueix un alcalde que ha governat quatre dècades i guanya amb el mateix suport.

També podríem dir que no es vota la persona, sinó les persones. Que s'ha anat votant durant 36 anys la mateixa persona que encapçalava un projecte, però es votava un grup de persones que s'entenia que eren les que estaven duent a terme el projecte. Amb el canvi de candidat, vam fer incidència en la campanya en el fet que era el mateix equip de persones. També va ser encertat el lema de campanya *Seguim* i la ciutadania ho ha entès així. Més que la figura de Tejedor, el que crec que entén la ciutadania del Prat és una manera de treballar i de fer política, que és diferent de la de molts altres llocs i de la qual els pratencs se senten orgullosos i volen que continuï.

Per les votacions d'investidura es perfila la renovació del pacte amb el PSC. Sí, i tant. Nosaltres estem satisfets amb

el pacte. Ho vam dir abans de les eleccions. Els socialistes també ho han reafirmat i crec que els resultats ho avalen. A la ciutat li va bé el pacte perquè el PSC també ha crescut. Estem segurs que abans del 3 de juliol tindrem un acord definitiu. De fet estem d'acord en pràcticament tot i només ens queda posar-ho per escrit.

L'acord només inclourà el PSC? Podem també el va votar en la investidura.

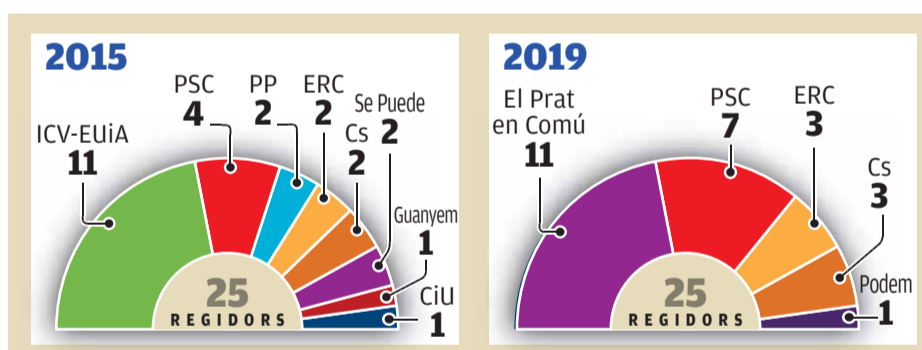
Una de les coses que ens va demanar el PSC és que ells treballaven com ho havien fet fins ara i confiaven en el projecte amb nosaltres, no amb cap desconegut ni cap tripartit. Podria haver estat ERC, també. Podria haver entrat Podem. La nostra intenció és continuar així. També se'ns fa difícil quan no vam poder arribar a un acord previ amb Podem. Doncs ara, amb un resultat que ha estat com ha estat, Podem també ho ha entès. La relació és bona i cordial i sabem que haurem d'anar a eleccions autonòmiques i generals junts i que haurem de col·laborar.

El PSC és l'aliat natural al Prat?

Sí, perquè ens hem entès molt bé els últims anys. Tenim un projecte de ciutat molt semblant i, de fet, quan parlem amb el PSC negociem més de les persones que se'n faran càrrec que de les àrees. Jo confio molt també en l'equip que proposa el PSC. És l'aliat natural i encara que haguéssim obtingut majoria absoluta, segur que hauríem arribat a un acord. De fet, en altres ciutats del voltant

JOSEP LOSADA

com ara Cornellà o Viladecans passa a l'inrevés i també hi governarem en coalició els comuns.

Per què creu que JxCat i el PP han perdut la representació?

S'ha concentrat el vot. En les anteriors eleccions hi va haver una forta fragmentació, però ara, amb una gran participació –un històric més del 60% al Prat–, el primer regidor era més car. I això fa que partits històrics com ara Junts pel Prat i el PP no hagin entrat. Part dels vots del primer han anat a ERC, que ha pujat, i al PP li ha passat el mateix amb Ciutadans. En el cas del PP és evident que s'ha votat marca perquè, si no, el Miguel Àngel Ochoa –el cap de llista popular– hauria tingut millors resultats.

Vostès han reformat l'avinguda Verge de Montserrat, han inaugurat el Teatre L'Artesà o un centre cívic. La majoria de municipis no són tan rics...

No és que siguem rics però tenim recursos i els destinem bé. Quan se'm diu això sempre m'agrada recordar que tenim més ingressos perquè suportem infraestructures de país que paguen per l'ocupació i l'activitat que fan del nostre espai. Però també és veritat que tenim la taxa de fiscalitat més baixa de l'entorn i el ciutadà paga menys. Si l'aeroport fos un polígon industrial, la diferència d'ingressos no seria tan gran amb Cornellà, Viladecans o Sant Boi. L'aposta pels equipaments està centrada en el projecte Interseccions, el més important que afrontarem els pròxims anys. És una aposta per l'educació i la cultura per construir comunitat. Això ens obligava a tenir un teatre com L'Artesà. No és només un teatre amb obres per al públic general, sinó tot un projecte d'arts en viu al darrere. I la reforma de l'avinguda respon a un dèficit d'aparcaments que tenia la ciutat. A partir d'ara no hi haurà tanta inversió en equipaments més enllà del desenvolupa-

Amb experiència de jutge i regidor de fa quatre anys

“Triatleta en retirada”, advocat i militant del PSUC. Així es presenta Lluís Mijoler, nascut el 1969 al Prat de Llobregat i advocat en exercici des del 1997 i per compte propi al municipi des del 2010. Llicenciat en dret i màster en dret i pràctica jurídica per la Universitat de Barcelona, va ser adscrit al torn d'ofici civil, familiar i d'assistència a les dones víctimes de violència masclista. Fins al 2016 també va ser delegat al municipi de l'asseguradora Mapfre. El 2006 va ser nomenat jutge substitut a la demarcació de Barcelona. Mijoler es va estrenar de regidor el 2015, en què anava de número onze a la llista d'ICV-EUiA. Tot i no ocupar inicialment cartera, el 2016 assumia la nova regidoria d'Economia, Bon Govern i Transparència, àrea que l'any passat assumia també Promoció de la Ciutat i Transparència. També ha estat tinent d'alcalde i, amb la retirada del veterà Tejedor, Mijoler va ser escollit candidat a l'alcaldia per ICV i ratificat com a candidat d'El Prat en Comú per les bases d'ICV, EUiA i Podem, tot i que aquesta última formació finalment s'ha presentat en solitari. Mijoler ha repetit l'èxit de Tejedor i ha guanyat amb 11 regidors.

de Viladecans i Gavà, però segur que estem d'acord que no es pot cedir en territori ni mediambientalment. Hi ha qüestions que creiem que estan superades.

Quin és el repte mediambiental metropolità?

S'ha començat a debatre la possibilitat que hi hagi taxes pels residus. Qui no recicli haurà de pagar i aquell que ho faci bé, no pagarà. Hem d'avançar en aquest tipus de mesures, però no ho pot fer l'alcalde del Prat. Si ho fem des de l'AMB s'entendrà que no es tracta de recaptar, sinó d'afrontar un problema de tots.

Què espereu de la nova etapa política?

Diàleg i seny, que n'hem tingut poc en un àmbit de país. Poc diàleg cap enfora però també intern. Hem intentat d'imposar les coses. Generar consensos és cada cop més difícil, però és possible generar ponts de diàleg. Ser més pragmàtics i dedicar-nos a governar. Ens estem perdent en debats que al ciutadà li afecten poc. Esperem que el govern del PSOE faciliti el diàleg amb la Generalitat i que tinguem d'una vegada eleccions catalanes i que constituïm un Parlament per deixar enrere aquesta situació de provisionalitat.

Veu imprescindibles noves eleccions?

Hi ha una situació d'enquistament. Hi ha d'haver un Parlament amb noves forces i un objectiu determinat, no el bloqueig entre els que defensen el mandat de l'1-0 i els que el neguen de manera absoluta. Encara que siguin les mateixes forces, amb un nou Parlament hi ha nous objectius.

L'acord de govern a Barcelona pot dificultar el desbloqueig?

Penso que no. En el mandat passat ja hi havia un pacte amb el PSC. Es va trencar per una situació determinada que està superada. El govern es dedicarà a fer el que ha fet els últims quatre anys, polítiques socials. Si volem donar una clau de país a un pacte de l'Ajuntament ens equivoquem. La Generalitat és una altra cosa. Jo no he rebut cap pressió per pactar amb el PSC i em consta que tampoc ells.

Li preocupa una sentència del Suprem que sigui un obstacle?

Sí, és clar. He seguit el judici per deformació professional i perquè tinc la sort de conèixer alguns dels advocats defensors. Em preocupa el que ja he vist en altres judicis. Com la fiscalia de vegades acusa amb un informe pericial que ni ha repassat ni ha mirat ni es fixa en altres proves i, tot i així, tira endavant. Et trobes sentències complicades que no s'entenen. Això no vol dir que tinguin contingut polític. En aquest cas, si no ho fa bé el tribunal, hi trobarem connotacions polítiques i això també em preocupa. Jo crec que no hi ha raons suficients per condemnar-los més enllà de la desobediència. I, si no, s'han de posar els mitjans per obrir vies de diàleg. Si això implica indults, que és una potestat del govern de l'Estat, fem-ho.

El referèndum és condició per al diàleg?

No el posaria com a línia vermella. Si comences una negociació amb honestat i sense línies vermelles arribaràs a un acord. ■

El PSC és l'aliat natural al Prat, i encara que haguéssim tingut majoria segur que hauríem arribat a un acord de govern

ment urbanístic que tindrem al Prat nord i sud.

Què és Interseccions?

Portem la cultura a les escoles. Ja teníem l'escola de música, però ara hem fet un pas més enllà amb el teatre, la dansa i el circ. Habituar els nens al món de la cultura farà que, quan siguin grans, creixin amb aquest interès. No es pot ser lliure si no tens cultura. Es tracta d'oferir una formació de qualitat i està demostrat que la cultura hi ajuda. Sense una formació de qualitat no es pot tenir ni una feina ni un habitatge dignes. Feina i habitatge són un problema del Prat i també del país, però els ajuntaments no tenim prou eines per abordar-los.

L'habitatge de lloguer assequible és un dels dèficits.

No tenim tants espais per fer-ne. Hauríem d'anar a comprar. El propietari que té terrenys vol construir ell i si el ven ho

Des de l'Àrea Metropolitana hem d'avançar cap a la taxa de residus. Qui no recicli, l'haurà de pagar

fa al preu d'habitatge construït. És impossible que l'Ajuntament hi pugui accedir, sobretot perquè és impossible que l'Ajuntament fomenti aquesta especulació. És veritat que hem de fer una aposta amb els terrenys que tenim. Hem de signar un conveni amb la Cooperativa Obrera de Vivendes per fer 96 habitatges, però també cal recordar que la inversió per construir 100 habitatges sense tenir en compte la compra del sòl és d'entre 12 i 15 milions. Només per 100 habitatges i al Prat en manquen molts més. Podem anar posant pegats, però el que necessitem són eines. El decret de la Generalitat que regula els preus de lloguer és insuficient. I si no trobem aliats a la Generalitat i a l'Estat, ho hauré de fer des de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB).

La prioritat mediambiental és acabar el pla Delta?

L'equilibri territorial ens ha costat molt.

No hi ha raons per condemnar els presos més enllà de la desobediència. Si no, cal obrir vies de diàleg. Si cal indult, fem-ho

Molts anys i lluita. Hem demostrat que és possible tenir un aeroport i un port al costat d'uns espais deltaics i una platja. Tot està ben delimitat. L'aeroport haurà de créixer més en el seu espai i el port té algunes infraestructures per fer, però les fronteres estan més que delimitades. Ni un pam més de port i aeroport han de passar a envair altres zones.

No hi ha risc amb la terminal satèl·lit?

Per ara no. Hi pot haver una petició d'operar més vols, però el raonable és que la quarta pista de l'aeroport sigui Girona, com passa a la majoria de ciutats del món, que tenen dos, tres i fins a quatre aeroports. Si volen usar la pista transversal hauré de parlar d'impacte ambiental i directament de soroll.

No considereu resolt el problema del soroll?

Per nosaltres està resolt tal com està. Encara no ens hem vist amb els alcaldes